

for en stor Del var Træskoenes Skyld, at det var, fordi de unge Mænd fra Barndommen af benytte mindre heldigt Fodtøj. At mange kasseres, fordi de ere fladbrystede, kan være, fordi Cyklesporten ikke udøver nogen gavnlig Indflydelse paa Udviklingen af Ungdommens Legemsbygning og fysiske Kraft. Og saaledes kan der føres mange Argumenter i Marken, som forklare, hvorfor Udskrivningsmassen ikke er saa stor, som den har været tidligere. I hvert Fald tror jeg, at Kassationsforholdene ere lige saa grelle paa Landet som i Byerne, og jeg tør dristigt gaa ud fra, at hverken i Byerne eller paa Landet arbejder man saa meget og saa haardt, som man gjorde for en Menneskealder siden.

Der er ad statistisk Vej indhentet en hel Række Oplysninger til Dels paa Begæring af dette Ting, og Resultatet af disse Oplysninger var, at den nuværende Tilstand i Korthed kan karakteriseres saaledes: I København arbejder lidt over Halvdelen af Arbejderne under og kun nogle faa Procent over 10 Timer. I Provinserne arbejder omtrent en Fjerdedel under 10 Timer, og de $\frac{7}{10}$ 10 Timer eller derover. Paa Landet arbejde godt $\frac{3}{5}$ af Arbejderne 10 Timer, $\frac{1}{5}$ over og knapt $\frac{1}{5}$ under 10 Timer. Gennemsnitsarbejdet i Landet som Helhed synes i den sidste Menneskealder at være blevet forkortet, som jeg nævnede før, med omtrent $1\frac{1}{2}$ Time daglig. Naar jeg altsaa ser, at Udviklingen fører med sig, at man ad Frivillighedens Vej til Dels kan regulere dette Forhold, ser jeg ikke, der er nogen stærk Grund til at forivre sig med et Forslag af den Art som det her foreliggende.

Jeg synes, at Socialdemokraterne burde have en anden og mere nærliggende Opgave end den at sætte Grænser for, hvor meget eller hvor lidt en Mand eller en Kvinde maa arbejde. Det burde hellere overveje, ad hvilken Vej man overhovedet kunde faa alle dem i Virksomhed, der ville og kunne arbejde. Vi leve jo i ret unormale Tilstande. I det ene Hjørne af Landet, nemlig i Hovedstaden, er der en hel Del arbejdsløse Mennesker, der klager over, at de ikke kunne faa Arbejde. I saa godt som hele det øvrige Land klager man over, at man ingen Arbejdere kan faa. Dette Forhold er i høj Grad unormalt. Jeg vil henstille til Socialdemokraternes velvillige Overvejelse — og jeg skal være villig til at yde min Medvirkning dertil —, om man ikke kunde skabe en Forbindelse mellem Arbejdernes Organisationer i København og Landbrugets Organisationer samt Haand-

værkets og Industriens Organisationer i det øvrige Land, om man ikke kunde finde Veje til at hjælpe hinanden til, at de, der ville arbejde, kunde faa Arbejde hos dem, der nu have svært ved at faa de nødvendige Arbejdere. Jeg skal som Indenrigsminister være villig til at yde min Medvirkning dertil og henvende mig til disse Organisationer snarest muligt og forhøre, om der ikke er Mulighed for at skabe en saadan Vekselvirkning mellem dem, der ønske Arbejde, og dem, der ønske at faa Arbejdere. Jeg mener, at det ogsaa for de mange Foreninger, der ere her i Byen, vil have sin Interesse af Hensyn til de Midler, der anvendes til Hjelpekasser, til Arbejdsløsheds-kasser, hvis man kunde finde en Form for en saadan Regulering af Arbejdet i vort Land.

Det forekommer mig, at det var en Opgave, det var værd at sætte sig, og som maaske var lettere realisabel end en Opgave, der gaar ud paa at forbyde Folk at arbejde mere end 8 Timer i Døgnet. Forslagsstillerne erkende jo dog, at der er Virksomheder, hvor dette ikke lader sig realisere. I Landbruget f. Eks. vilde det paa ingen Maade kunne gaa, at man ved Lov forbød Folk at arbejde mere end 8 Timer. Men naar man selv erkender, at store Erhvervsvirksomheder ere af den Beskaffenhed, at man ikke kan ved Lov fastsætte kortere Arbejdstid for dem, forekommer det mig, at det er bedst, som jeg tidligere har anført, at lade dette Forhold ganske roligt regulere sig selv.

Rørdam: Den højtærede Indenrigsminister mente ikke at kunne gaa ind paa de Betragtninger, jeg havde gjort gældende med Hensyn til Sessionsresultaterne. Naar man nu tager et enkelt Aar, f. Eks. 1906, det sidste Aar, hvorom der foreligger Oplysninger, ser man, at der mødte 27,000 værnepligtige til Bedømmelse. Af dem blev 10,000 udskrevne, 10,000 kasserede og 6,000 afviste. Det er saadant noget som 16,000 af de 27,000, der viste sig uskikkede til Militærtjeneste, og det kommer ikke af, som mange tro, at man nu ikke er tilbøjelig til at tage saa mange som før. Enhver tjenestedygtig bliver udskreven paa Sessionen, disse 16,000 var faktisk uskikkede til Militærtjeneste paa Grund af Fejl. Og der har jeg fremhævet, hvad jeg mener, jeg kan staa ved, at en stor Del af dem, der blive kasserede, bliver det paa Grund af, at de have Erhvervs sygdomme, fordi den industrielle Udvikling har medført, at en